

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Ἡ ἀλήθεια εἶνε, πὼς τὸ «ἔτσουζε» λιγάκι ὁ κύριος Νικόλαος Καπάκιος, ἰδρυτῆς καὶ διευθυντῆς «Μεγάλου Οἴκου

Τὸ ἀπολάμβανε μονάχος του!...

πειτα «χασέδες, διάνες, δίματα» ἀπάνω σ' ἓνα γαϊδουράκι!...

— Ντέ, πού νὰ σέ φάῃ ὁ λύκος! Ἀυτὰ διελογίζετο ὁ Νικόλαος ὁ Καπάκιος, ἰδρυτῆς καὶ διευθυντῆς μεγάλου οἴκου νεωτεριστῶν στὴν ὁδὸ Σταδίου, ρουφώντας τὰ ἑκατοσταράκια του καὶ συζητῶντας μὲ τὸν ἑαυτοῦ του, μὲ τὸν ὁποῖο ἦταν πάντα σύμφωνος.

Ἐνα μονάχα πρόσεχε πολὺ. Νὰ μὴν τὸν δῆ ὁ κόσμος! Νὰ μὴ γίνῃ σούσουρο, δεῖ μεθαίρε, νὰ μὴ τὸν νοιώσῃ ἀκόμα καὶ ἡ κυρὰ Μελομένη, ἡ γυναῖκα του. Καὶ τὰ καταφέρναν τόσο καλά, αὐτὸς κι' ὁ ἑαυτοῦ του, πού οὔτε ὁ κόσμος τὸν ἐνοιούσε ποτέ, οὔτε κι' ἡ γυναῖκα του μυριόστηκε τὸ «βίτσο» του.

Οἱ Κρητικοὶ λένε, πὼς ἔχει τριῶν λογίων βοτάνια τὸ κρασί. «Γαϊδουρόχορτο», «ἀρχουδιόχορτο» καὶ «χοιρόχορτο». Ὅταν πρωτοπῆ κανεὶς, γκαρτίζει σὰν γαϊδουρί. Δηλαδή ἐρχεται σὲ εὐθυμία, τραγουδιά. Ἐπειτα, σὰν ἐξακολουθήσῃ πίνοντας, ζαλιέται πῶ πολὺ κι' ἀρχίζει καὶ χορεύει σὰν ἀρκουδιὰ. Καὶ σὰν ρουφήσῃ ἀκόμα πῶ πολὺ, τότε πέφτει κάτω στὶς σκόνες, στὶς λάσπες! καὶ σὶά χόματα καὶ «κυλιέται σὰν τοὶ χοίρους!» Ντρέπεται ὁ χοῖρος! Ἄλλο τόσο ντρέπεται κι' αὐτός...

Ὁ κύρ-Νικόλαος, ὁμως, τὰ ἔξερε ὅλα αὐτὰ μιά χαρὰ. Καὶ τόσο χρόνια πού περῶσαν φυλάχτηκε καλά κι' ἀπὸ τὸ χοῖρο, κι' ἀπὸ τὴν ἀρκουδιὰ κι' ἀπὸ τὸν γαϊδουράκο...

Κι' ὅλα πάγιναν καλά κι' ὅλα εὐλογημένα. Κρυμμένος σὸ πατάρι τοῦ καπιλεῖοῦ τοῦ Μητροποῦλου, ἢ σὲ κανένα ἰδιαιτέρου χαμμάς μύρας τοῦ Συντάγματος, ἔπινε ὅσο ἔπρεπε καὶ τόσο, πού νὰ μὴ χάνῃ τὴν ἰσορροπία του.

Καὶ ἅμα καταλάβαινε δεῖ τὰ πόδια του ἀρχίζανε νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὸν κρατοῦν, τὸ καπελλάκι του καὶ δρόμο.

— Καλησπέρα, Μελομένη μου, τί ἔχουμε ἀπάνω;

— Ἀργήσες λίγο, Νικόλαος μου!

— Δουλειές, δουλειές σὸ μαγαζί! Ποῦ σ' ἀφίνουν νὰ ξαδεδιάσῃς!... Δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεός, νὰ λές!

Καὶ ἐδόξαζε κι' ἡ Μελομένη τὸ Θεό.

Μιά ἡμέρα, ἡ δουλειές του τὸν καλέσανε στὴ Λάρσασα.

— Ἄντιο, Μελομένη μου, τῆς εἴπε, φεύγω. Ἀφῆρε βράδυ θάμαι δῶ!...

Τσιμπήσε κάτι τι, σὸ πόδι, καὶ μιά καὶ δυὸ σὸ σταθμό. Τὸ τραῖνο ἦταν ἔτοιμο.

— Ὁ κύριος; ρώτησεν ἓνας σιδηροδρομικός.

— Βαγκόν—Λί, διακόσια πέντε ἄμαξες, ἀριθμὸς σαράντα.

— Ἄπ' ἐδῶ περᾶστε, κύριος!

Ὁ κύριος Καπάκιος πέρασε. Ἀπέθεσε, ἀπάνω σὸ δικτυωτό, τὸ βαλιτσάκι, τὸ πανωφόρι, τὸ μπαστουῖνι καὶ τὸ κάπελλο του καὶ ρώτησεν τὸν ὁδηγό:

— Ἔ' ἀργήσῃ νὰ φύγῃ;

— Σὲ μιά ὥρα, μίμιση. Ἐχουμε καθυστερᾶς καὶ τὸν καμαριέρο, ἀνοίξανε τὴν πόρτα μὲ τὸ «γενικό

— Μιάμιση ὥρα, σκέφθηκε, ὁ Νικόλαος! Τί νὰ κάνω τόσο ὥρα ἐδῶ μέσα!... Ἄς, πῶ νὰ πῶ κανένα 'ποτηράκι σὸ μπουφέ!

Ἦουχος πειὰ καὶ μόνος. Ὅλη ἡ νύχτα ἦταν δική του. Δὲν θὰ τὸν ἔβλεπε κανένας μέσα σὸ βαγκόν—λί πού εἶχε πάρει. Δὲν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ γυρίσῃ σπῆτι του καὶ νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὴ σὺξζυγὸ του! Μιά νύχτα ἐλευθερίας ἀπολύτου. Μιά νύχτα ἀπολάσεως καὶ χρῆσσοκαταλύσεως τελείας.

Καὶ κάτι κρασί! Μὰ τί κρασί!...

Κρασί! ἦταν ἐκεῖνα πού εἶχε τὸ μπουφέ ἡ νύκτα, ἢ ἀθάνατο νερό; Ὅτε στὴ ταβέρνα ὁ Μητροποῦλος, οὔτε κανένα ζυθοστατόριο τὰ εἶχε.

— Φέρε κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ κόκκινο. Τί εἶνε; «Ἀλμπωπίας»; Μπράβο!... Ἔκνινο τὸ ἄσπρο; Τσιριγώτικο!... Φέρε αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι!... Ἔσοχο!... Θεός!...

Τώρα τὰ πόδια του ἀρχίζαν νὰ μὴ βαστᾶνε πειὰ καλά, τὰ μάτια του θλόσαν καὶ τὸ κεφάλι του χάντιζε, σὰν φουγάρο παποριού!...

Ἄλλὰ τί εἶνε ὅλα αὐτὰ, ἐμπρὸς στὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία τῆς βραδυᾶς καὶ τὴν πλατεῖα ἀπόλαυσι τῆς ἐλευθερίας διαθέσεως τοῦ ἑαυτοῦ του σὸ «βίτσο» τοῦ κρασιού! Ὅτε Μελομένη, οὔτε φίλοι, οὔτε καὶ γνωστοί! Ἄς ἀπολαύσῃ ὁ φτωχὸς ὁ ἀνθρώπος μὴ στυγμὴ εὐδαιμονίας.

— Χίλια χρόνια δὲν θὰ ζήσομε!... Παιδί, ἔλα δῶ, βρὲ παιδί, φέρε κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ κοκκινέλι!...

Μ'ἀπάνω στοὺς καντούς τοῦ μεθυστοῦ καὶ στοῦ κρασιού τις ζάλες, σφουρίγματα ἀκουσιῶσαν σὸν σταθμό, φουσιματα βαρεῖα, κρυτοὶ βαθεῖς καὶ σιδηρένιοι γλιγκισμοί, φωνές καὶ ξεφουσιματα ἀτιμῶν, προτάγματα, αἰλιπτοῦματα καὶ χελτοῦ.

— Στὶς θέσεις σεσ, παρακαλῶ!

— Τί εἶνε; ρώτησε ὁ Νικόλαος, σὰ νὰ ζυτιούσε κεινὴ τὴ στιγμή.

— Τὸ τραῖνο!

— Ἐτοιμος!

Κι' ἐδῶ νὰ πῆσῃ καὶ παρακάτω νὰ σταθῇ ἐβάδισε πρὸς τὸ βαγόνι του, ἐνῶ ὅλη ἡ γῆ, σὰν νὰ εἰγίνε τραῖνο, γλιστροῦσε κι' ἔφευγε κάτω ἀπὸ τὰ δια του, τόσο, πού δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ.

Τέλος, ἀκριβῶς, στὴ θέσι πού εἶχε ἀφήσει βαγόνι του, μιά πόρτα ἦταν ἀνοικτὴ καὶ ἔπλευσε τοῦπῶσι μέσα... Τὰ πάντα γύρω του φεύγανε, γι' ὅτι εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα του.

— Καλὰ... σὰν νὰ εἶχαν παλαβόσει! Καλὰ πρόφθασε καὶ πήδησε!...

Σκοτάδι ἐκεῖ μέσα. Ἐφαξε γιὰ τὸ ἠλεκτρικὸ κομπλί, μὰ «τὴ ὥρα, τέτοια λόγια», πού λέει καὶ ἡ παροιμία τοῦ λαοῦ. Ποῦ νὰ κομπλί; Ψῦλλο σ' ἄχμερα ζητοῦσε!...

Κάτι μαλακὸ αἰσθάνθηκε ἐμπρὸς του. Κάθησε ἀπάνω καὶ τὸν πῆρε ἓνας ἕπνος, ἕπνος βαρύς, ἕπνος γλυκός, ὁ ἕπνος τοῦ δικαίου, ὁ ἕπνος τοῦ ἀνθρώπου, πού ἀπῆλθεσε δεῖ ἐπιθυμοῦσε καὶ δὲν ἔχει πλέον τίποτε νὰ σκεφθῇ!...

Ὅταν κατὰ τις τρεῖς τὸ πρωί, κοντὰ τὰ ζημερώματα, ὁ ὁδηγὸς τοῦ τραῖνου τῆς Λαρίσης χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ «βαγόν—λί», πού εἶχε πῆσει ὁ Νικόλαος, γιὰ νὰ τοῦ πᾶρῃ πειὰ τὸ εἰσιτήριο καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ ὅτι πλησιάζουνε στὴ Λάρσασα, κανένας δὲν ἀπάντησε ἀπὸ μέσα.

Χτύπησε, ξαναχτύπησε, κάλεσε καὶ τὸν καμαριέρο, ἀνοίξανε τὴν πόρτα μὲ τὸ «γενικό

Ἐχει καθυστερήσει τὸ τραῖνο τῆς Θεσσαλονίκης, στὴ Λαμία...

Μεσα σὲ καταρράκτες μαύρων κρεπιῶν ἢ Μελομένη, δεχόταν οὐλύπητηρία...

Ὅλη ἡ ἀριστοκρατία κι' ἓνας καθηγῆτες τοῦ Πα-στέριου. Τὸ τραῖνο τῆς Θεσσαλονίκης πού περῶμενουμε ἔπαθε κάποια βλάβη στὴ Λαμία.

Ὅταν φορτωμένος τις «πραγματίες» γύριζε σὸ χωριό.

